

cip gældende, overfor dem, at der skal lang Tid til Overvejelse, og at Sagen skal udsættes fra Aar til Aar. For øvrigt vil jeg sige, at der har været udmærket Tid til at sætte sig ind i Sagen. Der har været fremsat Aar efter Aar Andragende till'Regeringen i saa Henseende, og Sagen har været fremdraget Aar efter Aar under Finanslovforhandlingen. Men naar det drejer sig om Arbejdslønninger som disse, har man aldrig Tid, saa skal det vente og udsættes, saa benytter man et hvilket som helst Paa-skud til at skyde Sagen fra sig.

Saa sagde den højtærede Minister, at det er en løs Motivering, vi komme med. For at vi ønske at give til Folk, som ikke en Gang have 3 Kr. om Dagen, 20 pCt.s Tillæg, skulde det ikke synes nødvendigt at komme med en udførlig Motivering. Ethvert sundttænkende Menneske maa kunne forstaa, at det er et Forslag, som er saa naturligt, beskedent og berettiget, som noget Forslag kan være. Hvis Tinget ikke tidligere har haft Tid til at sætte sig ind i Sagen, er det for øvrigt den højtærede Ministers Skyld. Den højtærede Minister kunde have paaskyndet Kommissionens Arbejde. I alt Fald kan den højtærede Minister ikke sige, at han ikke har haft Tid til at sætte sig ind i Sagen, idet han har kendt Kommissionens Betænkning længe før vi andre, han kunde altsaa være kommen med et Forslag i den Retning og kunde have motiveret det, ikke, som han sagde om os, paa en løs Maade, men med sin sædvanlige Grundighed, han kunde altsaa have forlangt en Forbedring af disse Folks Arbejdsvilkaar.

Saa sagde den højtærede Minister, at der er Folk derude, som tjene ganske godt. Ja, det vil jeg indrømme, der er f. Eks. Folk, der i Øjeblikket arbejde i Akkord ved Hærens Værksteder, og som have en meget pæn Ugeløn, som de ogsaa, saa vidt jeg ved, ere tilfredse med. Men om Forhøjelse for dem have vi heller ikke stillet noget Forslag. Vort Forslag vedrører ikke Akkordpriserne, men kun den egentlige Dagløn. Disse Folk ved Hærens og Marinens Værksteder, som ere nogenlunde vellønnede, idet de arbejde i Akkord, komme ikke ind under vort Forslag og ville ikke faa nogen Gavn deraf. Og den højtærede Minister mener, at hvis vi skulde gaa til en Forhøjelse af Lønningerne, vilde det kunne medføre, at man maatte lukke Marinens og Hærens Værksteder, for saa kunde det ikke betale sig for Staten at lade Arbejdet udføre der. Det tror jeg ikke er Tilfældet. Jeg skal her

henholde mig til, hvad en tidligere Krigsminister har udtalt for os her i Folketinget. Det var en af Højres Ministre, Krigsminister Schnack. Han udtalte om det nye Feltskyts til 5 Mill. Kr., det vil sige, forinden den endelige Lov blev vedtaget, at Hæren havde sine Fabrikker og Værksteder, hvor man var i Stand til at fremstille dette Skyts og fremstille det for Halvdelen af, hvad det kostede at lade det udføre i Udlandet. Ja, hvem skal man nu tro, enten Krigsminister Schnack eller den nuværende højtærede Forsvarsminister? (*Forsvarsministeren* [Berntsen]: De skal tro mig.) Det er troværdige Folk begge to, jeg ved ikke, hvem der er den mest eller den mindst troværdige af dem, og det er selvfølgelig meget sagkyndige Folk paa dette Omraade. Schnack var nu uhyre sagkyndig, idet han var Artillerist paa en Hals, og han havde været Leder af Værkstederne derude. Naar han forsikrer os, at disse Ting kunne udføres for Halvdelen af, hvad det koster i Udlandet, kan jeg ikke tro, at der kan være nogen Fare for at gøre det for kostbart, selv om man forhøjer Daglønnen — ikke Akkordpriserne — med 20 pCt. Den højtærede Minister talte dernæst om den Kommission, der blev nedsat den 7. Maj i Fjor. Men der er det mærkelige ved denne Kommission, at ingen Arbejder var Medlem af den, det var for Arbejderne en meget stor Skuffelse og ogsaa for mig en meget stor Skuffelse. Jeg havde selv været med til at kræve denne Kommission, men jeg gik rigtignok ud fra som noget givet, at Arbejderne fik Sæde i den. Imidlertid nedsatte den daværende Krigsminister Kommissionen, uden at en eneste Arbejder fik Sæde i den. Arbejderne blev tilkaldte og kom i et Slags Forhør, og man optog et stenografisk Referat over, hvad man spurgte dem om, og hvad de svarede, men det er ikke det samme som at være Medlem af Kommissionen. Jeg er vis paa, at hvis Arbejderne havde været Medlemmer af denne Kommission, vilde dens Betænkning være kommen til at se helt anderledes ud, end den gør, og der vilde ikke være kommet den enstemmige Indstilling, som der nu er kommet om, at der ingen-ting skal gøres. Saaledes gaar det ofte, man søger at holde Arbejderne hen med Snak og med Løfter og med Udsættelser fra Tid til anden. Men at gaa til at indføre Forbedringer for dem søger man at unddrage sig fra det længst mulige.

Saa nævnedes den højtærede Minister, at Socialdemokratiet forhøjede Militærud-